

Amerika moet naar zijn wonden luisteren. Die zullen ons zeggen waar hoop te vinden is

Dominee William Barber
The Guardian 30 mei 2020

Alleen als de schreeuw en de tranen en protesten het geweten van deze natie schokken, kunnen we hopen op een betere samenleving aan de andere kant van dit alles.

Niemand wil zijn gemeenschap in vlammen zien. Maar de vuren die in Minneapolis branden, net als het vuur dat brandt in de geesten van zoveel gemarginaliseerde Amerikanen vandaag, zijn een natuurlijke reactie op de trauma's die zwarte gemeenschappen generatie op generatie hebben meegemaakt.

Niemand wil die branden - zelfs activisten op het terrein hebben dat gezegd. Maar ze hebben ook meegedeeld hoe hun geweldloze pleidooien en protesten jarenlang onopgemerkt zijn gebleven toen de situatie uit de hand liep. Niemand weet wie en wat er achter het geweld zit, maar we weten wel dat talloze activisten, leiders aan de basis en predikers lang daarvoor het geweldloos uitschreeuwden: 'Verander, Amerika! Verander, Minneapolis!' In plaats van te luisteren, zagen veel machthebbers zelfs dat geweldloze protest als een ongewenste ontwikkeling.

Dit is zo vaak het geval omdat veel Amerikanen het moeilijk hebben om zich voor te stellen dat het beleid van onze regering en haar lange reeks mishandelingen radicale verandering vereisen. Te veel mensen willen geloven dat racisme alleen wordt veroorzaakt door een paar slechte overtreeders. We maken van racisme vaak spektakel, en hebben alleen oog voor de wrede erfenis van racisme wanneer een omvangrijke actie de verontwaardiging tot dit niveau opdrijft.

Zwarte Amerikanen hebben dergelijke illusies zelden kunnen aanvaarden. Dodelijk racisme is altijd bij ons, en niet alleen door politiegeweld. Te midden van de huidige pandemie zijn we ons er pijnlijk van

bewust dat onze families een onevenredige last dragen van de sterfgevallen door Covid-19. In sommige steden waar raciale gegevens beschikbaar zijn, weten we dat zwarte mensen zes keer zo vaak aan het virus zullen sterven als hun blanke equivalent. Zelfs vóór Covid stierven grote aantallen zwarte Amerikanen vanwege de raciale ongelijkheden in de gezondheidszorg, die systemisch en niet zomaar toevallig zijn.

Velen citeren dr. [Martin Luther] King om de Amerikanen eraan te herinneren dat ongeregelde heden de taal is van wie niet gehoord wordt. Maar ik heb zitten denken aan de grafrede die hij hield toen een andere man - een blanke die naar Selma, Alabama kwam om zich in te zetten voor stemrecht - in 1965 op brute wijze werd vermoord door racistisch geweld. Tijdens de begrafenis voor James Ray zei Dr. King het is niet genoeg om te vragen wie het slachtoffer heeft vermoord in een zaak als de moord op George Floyd. Lichte, onaanvaardbare klachten zijn ingediend tegen de politieagent wiens knie George Floyd deed stikken en drie minuten op zijn nek bleef nadat hij het bewustzijn verloor. Maar er zijn geen aanklachten ingediend tegen de andere officieren die erbij stonden en toekeken. Meer nog, zich bezighouden met de vraag *wie* de moord heeft gepleegd, is niet het enige dat gerechtigheid vereist. Dr. King zei dat de vraag ook is *wat* hem heeft vermoord.

Het systemische racisme dat George Floyd heeft gedood, heeft al meer dan 400 jaar onnoemelijke aantallen van ons weggerukt. En het smoort in de kiem de kans op Amerikaanse democratie vandaag. Ik sluit me aan bij degenen die roepen dat dit allemaal opgeklopt is en dat dat al veel te lang het geval is. Maar we hebben het bij het rechte eind zolang we het bewustzijn en de menselijkheid hebben om te weten wat goed en kwaad is.

Degenen onder ons die de moordende kracht van systemisch racisme onder ogen hebben gezien, hebben ook iets anders geleerd in het Amerikaanse verhaal. We kunnen gewonde genezers zijn. We hoeven geen arbitraire vernielers te zijn. We kunnen vastbesloten zijn om nooit de vernietiging te aanvaarden van onze lijven en onze dromen door politie of wie dan ook, of door het beleid. We hebben geleerd dat er een kracht is die sterker is. Wanneer handen die ooit katoen hebben geplukt zich verbinden met witte handen en inheemse handen, bruine handen en Aziatische handen, hebben we deze democratie fundamenteel kunnen heropbouwen. De slavernij werd afgeschaft. Vrouwen

kregen stemrecht. De vakbonden verkregen een werkweek van 40 uur en een minimumloon. Tegenover lynchen en schieten breidde de burgerrechtenbeweging het stemrecht uit tot Afro-Amerikanen.

Als we de tijd nemen om naar de wonden van dit land te luisteren, vertellen die ons waar we hoop moeten zoeken. De hoop ligt in e rouw en het geschreeuw die ons willen doen weglopen van deze plek. In zekere zin moeten we op dit moment weigeren te snel getroost te worden. Alleen als deze schreeuwen en tranen en protesten het geweten van deze natie wakker schudden- en tot het moment dat er echt politiek en gerechtelijk berouw is - kunnen we hopen op een betere samenleving aan de andere kant van dit alles.

Vertaling: Rudi Draye

William J Barber II is covoorzitter van de *Poor People's Campaign: A National Call for Moral Revival*, die arme mensen en hun bondgenoten mobiliseert voor een massabijeenkomst en mars naar Washington op 20 juni 2020

Poor People's Campaign: <https://www.poorpeoplescampaign.org/>